

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **T. V. Q.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2026, č. j. CPR-1638-4/ČJ-2026-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2026, č. j. CPR-1638-4/ČJ-2026-930310-V242 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 12. 2025, č. j. KRPA-375679-8/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování cizince.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné, předčasné a vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Délka neoprávněného pobytu, která dle žalovaného trvala od 2. 2. 2025 do 1. 12. 2025, nebyla správně určena a nebyla dostatečně zjištěna, což mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí i délku zákazu pobytu. Jak již žalobce namítal v odvolání, nejsou ve spise založena podkladová rozhodnutí OAMP MVČR ve věci žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia, nebyla doplněna ani v odvolacím řízení. Nelze argumentovat něčím, co ve spise absentuje, tyto podklady nelze nahradit účastnickým výsledkem žalobce ani prostým výpisem z evidence cizinců (který není důkazem dle správního řádu). Rozhodnutí je tak nepodložené, nepřezkoumatelné a nesplňuje požadavek na soulad výroku a odůvodnění.
4. Dále namítal, že i kdyby bylo postaveno najisto, že se po ukončení pobytového řízení nedostavil pro výjezdní příkaz, neznamená to, že neoprávněný pobyt počíná ihned po právní moci rozhodnutí o neprodloužení pobytu. Ministerstvo vnitra je totiž povinno v rozhodnutí stanovit lhůtu k vycestování (§ 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a pokud se cizinec dostaví, udělit mu výjezdní příkaz. Tedy, i kdyby bylo postaveno najisto, že se žalobce pro výjezdní příkaz nedostavil, měl žalovaný do jeho legálního pobytu započítat lhůtu k vycestování.
5. Poukázal na to, že má na území ČR řadu rodinných příslušníků, přičemž doba a délka zákazu pobytu mu znemožňuje návrat do České republiky a opětovné podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia prostřednictvím ZÚ Hanoj, žalobce přitom má v úmyslu ve studiu pokračovat. Žalovaný navíc dostatečně nevysvětlil, proč nepostupoval dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nepřihlédl k tomu, že žalobce z ČR přes hraniční přechod Praha – Ruzyně dobrovolně vycestoval mimo schengenský prostor do domovského státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání a rozhodnutí a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a na spisový materiál.
8. Námitku, že spisový materiál nebyl doplněn o rozhodnutí ve věci pobytu, považoval za nedůvodnou, neboť dle lustrace bylo toto řízení zastaveno pro překážku řízení a nevedlo k žádnému rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu žalobce. Rozhodná je skutečnost, že žalobci zaniklo pobytové oprávnění a následně pobýval na území ČR neoprávněně. K tomu správní orgány došly na základě spolehlivých údajů z lustrace v Cizineckém informačním systému, která je plnohodnotným podkladem pro určení právního stavu. Ust. § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak dopadá pouze na situace, kdy je cizinci rozhodnutím zrušen dlouhodobý pobyt, což se v daném případě nestalo, řízení bylo zastaveno a nebyl dán žádný právní titul pro automatické vydání výjezdního příkazu. Navíc dle § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců je vydání výjezdního příkazu podmíněno osobním dostavením se cizince ke správnímu orgánu, což žalobce neučinil; bez toho pak výjezdní příkaz vydat nelze. Doba neoprávněného pobytu tak byla vymezena zcela správně od okamžiku, kdy žalobce pozbyl pobytové oprávnění, nikoli od hypotetického data, kdy by mohl získat výjezdní příkaz.
9. Žalobní námitky o tom, že má žalobce na území ČR řadu rodinných příslušníků a že chce pokračovat ve studiu, neodpovídají výpovědi žalobce dne 1. 12. 2025 před správním orgánem. Žalovaný se vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, nepřiměřenost nebyla shledána, ani z podané žaloby žádná podstatná okolnost nevyplývá.
10. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí a byla řádně odůvodněna, byly posouzeny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Za daných okolností nelze od správního vyhoštění upustit, přičemž přijaté opatření je přiměřené.
11. Měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo na základě toho, že v ČR pobýval od 2. 2. 2025 do 1. 12. 2025 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl dne 1. 12. 2025 kontrolován správním orgánem I. stupně, kam se dostavil za účelem vyřešení svého pobytu na území, předložil cestovní doklad, v němž bylo vylepené studentské vízum platné do 1. 12. 2024. Lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že podal dne 28. 8. 2024 žádost o prodloužení povolení k pobytu, která však byla ukončena pro překážku řízení a pobyt nebyl prodloužen, zastavení řízení nabylo právní moci dne 1. 2. 2025. Bylo tak zjištěno, že žalobce se od 2. 2. 2025 nachází na území ČR neoprávněně. Součástí spisu jsou lustrace v databázích, zejména v Cizineckém informačním systému, a kopie cestovního pasu žalobce. Dne 1. 12. 2025 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.
18. Žalobce při svém výslechu dne 1. 12. 2025 uvedl, že do ČR přicestoval dne 3. 10. 2022 za účelem studia, studoval přípravný kurz českého jazyka, poté na vysoké škole, pak chtěl změnit účel pobytu na zaměstnání, což se mu nepodařilo, proto se chce vrátit domů, dostavil se dnes dobrovolně, protože chce vycestovat. Správní orgán sdělil žalobci, že jeho řízení č.j. OAM-36343/DP-2024 bylo rozhodnutím OAMP zastaveno, rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 2. 2025, žalobce byl dotázán, proč poté nevycestoval zpět do Vietnamu. Žalobce uvedl, že si chtěl pobyt zde nějak oficiálně prodloužit, když však zjistil, že to nevyjde, tak se rozhodl, že pojede domů, pracoval zde brigádně, vydělal si na letenku. Uvedl, že v ČR pracoval, nic v ČR nevlastní, je zdravý, nemá zdravotní pojištění, má peníze na další pobyt a vycestování, je svobodný a bezdětný, celou rodinu má ve Vietnamu, je s ní v kontaktu přes telefon, má se kam vrátit, v ČR nikoho nemá, s nikým nesdílí domácnost, nemá zde závazky ani pohledávky, ani kulturní či společenské vazby, stýkal se hlavně s krajany. Nemá žádnou překážku ve vycestování a vycestuje dobrovolně, v domovské zemi mu nic nehrozí.
19. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 12. 2025, správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce pobýval od 2. 2. 2025 do 1. 12. 2025 na území ČR neoprávněně, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

cizinců. V odvolání žalobce mj. namítal, že součástí spisu nejsou rozhodnutí OAMP ve věci pobytu žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaný potvrdil závěry prvostupňového rozhodnutí, vypořádal se s námitkami žalobce.

20. Předně soud uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Lze z něj seznat, jakým způsobem žalovaný rozhodl, výrok je v souladu s odůvodněním, je z něj možné zjistit, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakými úvahami byl žalovaný veden a jak věc posoudil po právní stránce. Je nutné připomenout, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom nijak nespecifikoval, v čem měla dle jeho názoru spočívat diskrepance mezi výrokem a odůvodněním.
21. Soud shledal, že skutkový stav ohledně neoprávněného pobytu žalobce v období od 2. 2. 2025 do 1. 12. 2025 byl ve věci dostatečně zjištěn. Správní orgány vyšly z lustrací provedených v evidencích Policie ČR (zejména v Cizineckém informačním systému), dle kterých ke dni 1. 2. 2025 nabylo právní moci rozhodnutí OAMP MVČR o zastavení řízení, v důsledku kterého žalobci nebylo prodlouženo pobytové oprávnění na území České republiky, žalobce byl rovněž na tyto skutečnosti dotazován, přičemž z jeho výslechu vyplynulo, že si byl vědom svého neoprávněného pobytu od 2. 2. 2025. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pobytovou historii žalobce podrobně popsal, uvedl data a čísla jednacích příslušných oprávnění, řízení a rozhodnutí, kterým bylo pobytové oprávnění žalobce ukončeno (řízení zastaveno). Soud shledal, že takto zjištěný skutkový stav je v souladu s požadavky § 3 správního řádu, přičemž nebylo nezbytné, aby správní orgány opatřovaly ještě samotné rozhodnutí o zastavení řízení ve věci pobytu žalobce. Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán, přičemž podle § 51 odst. 1 (ve spojení s § 50 odst. 1) správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Provedená lustrace v evidencích Policie ČR poskytla zcela konkrétní údaje, na základě kterých bylo možné vydat napadené rozhodnutí, přičemž o jejich správnosti ani nevznikly žádné pochybnosti. Nebylo proto důvodné, aby správní orgány k otázce neoprávněného pobytu žalobce a jeho délky opatřovaly další podklady, např. samotná rozhodnutí OAMP MVČR. Žalovaný tuto námitku odpovídajícím způsobem vypořádal.
22. Důvodné nejsou ani námitky ohledně zkrácení doby, po kterou byl pobyt žalobce neoprávněný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že právní mocí rozhodnutí o zastavení řízení skončila žalobci fikce pobytu podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a následující den (2. 2. 2025) byl již jeho pobyt neoprávněný, neboť žádným oprávněním k pobytu ani vízem nedisponoval. S tím se soud ztotožňuje. Žalovaný též přílehavě konstatoval, že výjezdní příkaz by mohl být žalobci vydán, pouze pokud by se dobrovolně dostavil do 30 dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu (viz § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců). Soud k tomu doplňuje, že žalobce tak neučinil, a tedy je správný závěr, dle kterého byl jeho pobyt již od 2. 2. 2025 neoprávněný. K výjezdnímu příkazu ostatně ani odvolací námitky žalobce nesměřovaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

23. Žalobce pak v odvolání nenamítl ani to, že měla být v rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění stanovena lhůta k vycestování, žalovaný se tedy k této námitce nemohl v napadeném rozhodnutí vyjádřit. Soud k této námitce uvádí, že lhůta k vycestování není stanovována v každém rozhodnutí, v jehož důsledku není prodlouženo pobytové oprávnění cizince, přičemž žalobcem namítané ustanovení § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se týká pouze případů, kdy je cizinci rozhodnutím zrušen dlouhodobý pobyt. To však není případ žalobce, kterému bylo řízení zastaveno, kdy v takovém rozhodnutí se dle zákona o pobytu cizinců lhůta k vycestování nestanovuje.
24. Soud tedy považuje závěry žalovaného ohledně neoprávněného pobytu žalobce v období od 2. 2. 2025 do 1. 12. 2025 za dostatečné, mající oporu ve správním spise, přezkoumatelné a věcně správné.
25. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce, což dostatečně odůvodnily. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže), což rovněž dostatečně odůvodnily. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
26. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Ü. proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *R. da S. a H. proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *N. proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

27. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly, v této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného žalobce. Přihlédly k tomu, že žalobce na území ČR nemá žádné vazby (sociální, kulturní, ani jiné), rodinu a zázemí má v domovském státě, kdy uvedl, že se chce vrátit za rodinou, neuvedl žádnou překážku ve vycestování, je dospělý, zdravý, schopný se o sebe postarat, na území ČR vykonával výdělečnou činnost bez oprávnění.
28. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů a neshledal v něm pochybení. Správní orgány se zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života ve smyslu shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, vztahujícímu se k čl. 8 Úmluvy, přičemž nepřiměřenost neshledaly, žalobce v řízení netvrdil žádné vazby k České republice, které by byly překážkou jeho vycestování, naopak uvedl, že chce dobrovolně vycestovat do domovské země, kde má celou rodinu, v domovské zemi jej nic neohrožuje. Teprve v žalobě žalobce uvedl, že má na území ČR řadu rodinných příslušníků, které však nijak nekonkretizoval, ani jejich existenci ničím neprokazoval. Tuto námitku navíc ve správním řízení nevzněl a žalovaný se s ní nemohl vypořádat. Soud proto shledal, že toto nově vznesené neurčité tvrzení není způsobilé zpochybnit závěry napadeného rozhodnutí, kdy v řízení žalobce obsírně vypověděl, že v ČR žádné blízké osoby nemá. V žalobě žalobce rovněž namítal, že by chtěl v ČR pokračovat ve studiu, což je však v přímém rozporu s jeho výpovědí dne 1. 12. 2025, kde uvedl, že si v ČR chtěl změnit účel pobytu na zaměstnání, přičemž zde bez oprávnění pracoval a když se mu nepodařilo změnit účel pobytu, chce nyní vycestovat, o úmyslu zde pokračovat ve studiu se nijak nezmínil. S ohledem na to soud danou žalobní námitku rovněž hodnotí jako zcela obecnou a účelovou. Navíc i kdyby žalobce skutečně měl v úmyslu v ČR v budoucnu studovat, nemůže to mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, které vychází z toho, že žalobce v ČR žádné relevantní vazby nemá, nepobýval zde nijak dlouhou dobu, je dospělý, svéprávný a schopný se o sebe postarat, v zemi původu má celou rodinu a zázemí. Doba zákazu vstupu 12 měsíců pozdějšímu budoucímu studiu žalobce na území ČR nijak nezabraňuje.
29. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
30. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, zohlednily všechny relevantní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání žalobce (k délce neoprávněného pobytu), k tomu, že si byl svého neoprávněného pobytu vědom a k tomu, že v ČR vykonával výdělečnou činnost bez oprávnění, v jeho prospěch zohlednily to, že se sám dostavil k řešení své situaci, se správním orgánem po celou dobu spolupracoval a vypovídal, a dne 29. 12. 2025 území členských států EU a smluvních států opustil. Nelze tedy souhlasit s námitkou, že by žalovaný k dobrovolnému opuštění území EU žalobcem nepřihlédl. Žalovaný tak zcela objektivně posoudil délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, při určení doby zohlednil všechny relevantní okolnosti případu a rozhodl na základě hledisek a v mezích stanovených zákonem, když zvolil délku 12 měsíců, tedy při spodní hranici možné zákonné sazby.

31. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce 12 měsíců, jsou v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, správní orgány zohlednily všechny podstatné skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, rovněž zohlednily okolnosti soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až 5 let. Soud má zato, že s ohledem na délku neoprávněného pobytu je přijaté opatření ze strany žalovaného ještě relativně benevolentní. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud akceptoval délku správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). Žalobce sám na žádné srovnatelné případy nepoukázal. Za daných okolností se tak uložená doba nejvíce jeví jako excesivní.
32. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. března 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.